

Марися Нікітюк

Лож дубо, Забтра

Марися Нікітюк

ложливо, завтра

ЛЬВІВ

УДК 82-31
Н-11

Марися Нікітюк
МОЖЛИВО, ЗАВТРА
Повісті

«Можливо, завтра» — треш-роман в стилістиці магічного і бруталного реалізму, що складається з трьох повістей від імені трьох героїв, які проживають найтяжчий місяць лютий в Індії та Україні. Ірландець Дара, що тікає в Індію від відповідальності, українка Віка, яка потрапляє в Індію в спробах забути свого колишнього хлопця-психопата Андрія. І власне Андрій, який на всіх парах летить в пекло власного ж виробництва в замерзлого лютневого Києві. Всіх їх об'єднує високий рівень інфантильності, тотальна залежність і хиткі спроби віднайти щастя.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко»**.

ISBN 978-617-7654-12-3

© Марися Нікітюк, текст, 2019
© Видавництво Анетти Антоненко, 2019

*Моєму другові та психотерапевту
Алевтині Шевченко,
без Вас все не то.*

ЗМІСТ

7	Дара, принц Ірландський
89	Мускатний горіх
148	Пизда Нога
219	Епілог

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

Вже три дні, як я блював кров'ю. Схоже, температура тіла давно розплавилася мою шкіру зсередини й підпікала продовгуваті червоні м'язи на перекошеному від болю обличчі. На вулиці смалило десь понад сорок градусів за Цельсієм, а в коридорі, водночас спільній палаті, жодного кондиціонера, вікна відкривати не мало жодного сенсу, тож тут просто відкрили портал в ад.

Я не усвідомлював, де саме мене поклали, але розглядаючи стоси хворих під кольоровими ковдрами, коли мене відпускало, я би сказав, що то була інфекційна. Вибір мого друга містера Нітіна на користь державного шпиталю десь посеред вуликоподібного гамірного Делі був очевидним: я лишився сам в Індії — без грошей, без паспорта і вже третій день як і без самого містера Нітіна. Я не мав ще досі змоги дати собі раду і скласти в розумі два плюс два правильно, тож усе видавалося туманним і незрозумілим.

Добре пам'ятаю, як сидів у приймальні лікаря близько трьох годин. Нітін сидів поруч. І на все моє криваве блювання собі ж під ноги махав правою рукою в такт киванню своєї голови й повторював щось схоже на «Не-не». Що саме цей комплекс жестів і звуків міг означати, я погано розумів, але це був улюблений ланцюжок жестів Нітіна, а можливо, і всіх індусів.

Сидячи поряд і повторюючи своє закляття «Не-не» на всі пориви внутрішніх органів вилізти з мене назовні, Нітін поставав для мене Буддою, Ісусом та Аллахом в одній особі. Він одночасно перебував тут і його не було,

відсутній погляд Нітіна ніби промовляв до мене: «Відсторонись, відділися від свого тіла, ти більший за це, тебе тут насправді ніколи не було». І поки я вловлював найтонші еманції Нітіного погляду, сам Нітін намагався познайомити мене з довколишніми людьми. Тоді я не дуже на це звертав увагу, так, тільки виблював рештки чогось із себе висушений до вугільного нутра індусці в синьому сарі під ноги і все. Вона просто акуратненько підбрала своє глибоко-синє сарі з золотим обрамленням з калюжі того, що ще буквально секунду назад було мною і, поговоривши на гінді з Нітіним, стала усміхатися особливою усмішкою. Вона раптом погладила мою гарячу спітнілу руку і сказала своєю нерозбірливою англійською (кляті брити навіть навчити англійської нормально не змогли): «Яка гарня біля шкіра, мені дуже подобаєся ваша біля шкіра, ви гарний». Ще б я не був таким, я, гордовитий уродженець ірландської землі, син суворих воїнів із єдиним достоїнством, що тут цінувалося понад усе на світі, — молочно-білою шкірою. Я не просто красень, я бог, білий бог, у якого за душею так само мало рупій, як і в тієї зсохлої анорексичної індуски в третьосортній лікарні десь на околицях Делі. Потім Нітін нахилився до мого вуха і задув своїм гарячим карі-подихом ім'я жінки в синьому сарі: Гіта.

Лікар прийняв мене дуже швидко, навіть крізь маску я бачив його налякані очі. Він помацав мої лімфовузли, зазирнув до глибини-глибин — моїх світлосяйних очей, струсив мою кров із жовчю зі свого черевика, й мене хутко забрали геть. На мій подив, із загального проходу черги, де люди просто сиділи, лежали, трусилися, повзали по підлозі, демонструючи всі кольори Індостану, мене принесли до ще одного загального коридору, але вже десь углибині клініки. Та цей коридор від попереднього відрізняло те, що тут стояли рядами койко-ліжка, майже

всі зайняті хворими. Мене вклали на одне з них, не кажучи ні слова англійською, вкололи крапельницю з чимось, що напевне могло допомогти. Коли я намагався пручатися, кілька худих індусів тримали мене, а доволі симпатична дівчина із густо нафарбованими очима наказовим тоном примовляла: «Містер, містер, калм даун». У відповідь я блюванув кров'ю на її білий приталений халат і лишився дуже задоволений собою. Нас не зламати, Фрііідооооом! Кричав я всередині себе з австралійським акцентом, вторячи Мелові Гібсону. Але раптом сили мене покинули, і я провалився у сон.

Я би хотів, щоб мене лишили у спокої надокучливі образи й видіння, щоб дали спати, й прокинутися тільки завтра. Натомість уві сні до мене прийшло підсвідоме, всілося на половину мого індійського ліжка-вмиралища, посунувши мене самого аж на самий його край і почало бомбувати спогадами. Так, це я, я гордий син своєї землі втік із Дубліна від власної дисертації з соціології. Кому, я питаю в обіймах пекельного полум'я температури, кому потрібен порівняльний аналіз причин, із яких ірландці йшли на війну в ХХ столітті? Ми дізнаємося про причини агресії білошкірих у віці від 18 до 40 років у минулому столітті? Ми впишемо їх до аналіз наукових журналів, які ніхто не читає? Я знав, що з цим світом щось коїться не так, і це не так коїлося прямо зараз, на моїх, тобто не на моїх, очах. Десь там було життя, а я було десь зовсім в іншому місці, на кафедрі соціології.

Перше, що я зробив іще на перших курсах університету — це не завів собі айфона, і будь-якого іншого смартфона не завів також. Мені подобалося ходити коридорами університету з пластмасовим телефоном, що вмів тільки одне — дзвонити. Щоправда, він іще дарував можливість писати й приймати повідомлення, та з часом мені писали

все рідше й дуже дивувалися, що мене немає в соцмережах. Але десь на другому курсі Фейсбук мене переміг, змусив завести акаунта, бо дівчина, яку я за дитячою своєю наївністю взявся добиватися, стверджувала, що мене не існує. Я стояв із плоті й крові, у вузьких чорних джинсах, перед нею, міг навіть їй подзвонити, міг ущипнути її, схопити за груди, міг навіть плюнути їй у рота — так близько я стояв перед нею, а вона сміялася й казала, що цифровому світові класти на мене, бо мене немає.

Тож я завів собі Фейсбук та купив макбук для цього Фейсбуку, ну й, можливо, для роботи. Вона стала моєю дівчиною, ми завели собаку, і я почав писати дисертацію. Вона казала, що я найстаріша й наймолодша людина, яку вона тільки знала. А минулого тижня я вночі зібрав свої речі й подався до Індії.

На другий день у лікарні прокинувся в цілковитому спокої. Підвищену температуру мав, але спазми живота, схоже, вщухли. Я лежав спітнілий на ліжку в царстві хворих індусів, але так легко й добре, певне, ніколи не почувався. Навіть різко підвівся, але переоцінив сили й обережно віддав своє обважніле тіло назад — до обіймів спітнілих простирадл. Висока біла стеля із жовтуватим відливом мене не радувала, тож я повернувся на лівий бік. Там сидів маленький висушений дідок-індус. Як водиться в Індії, він усміхався, трохи беззубо, так що верхня губа підібгалася всередину, наче його засмоктувало до власного рота. Але він усміхався. І щось почав говорити мені сипливим голосом. Навіть не розуміючи, про що він, я міг сказати, що дідок ковтає пригосні. Згодом він замовк, очікуючи відповіді. Але чомусь звичним своїм «інгліш?» я довів старця до насильства. Він ударив мене палицею, що якраз стояла при ньому біля ліжка. Моментально підійшла та симпатична медсестра з нафарбованими очима й спробувала відібрати

у старого зброю. Дідок спочатку гнівався, а потім, коли зрозумів, що сил має менше, ніж у дівчини-медсестри, почав слізно канючити. Тим самим він виразно нагадав мені про Нітіна, і мені стало гидко. Тож я відвернувся в інший бік і побачив іще одного після себе білого в цій лікарні. На ліжку справа лежав, а точніше, трусився в агонії жару й лихоманки білошкірий чоловік років десь до тридцяти. На вигляд, типовий шукач пригод, просвітлення, дешевих наркотиків та випадкового сексу із присмаком тантричних одкровеннь Камасутри. Хоча це я, звісно, загнув — насправді мені не було відомо нічого про цього чоловіка, окрім трьох речей: йому дуже-дуже погано, він чоловік і він білий, як і я. Хлопця трусило, з нього в буквальному сенсі струменіли потоки поту, а стукіт його верхніх зубів об нижні я, здається, чув навіть у себе в голові. Не знаю, що в нього було, але я б сказав, що хлопець не жилець, і він схожий на американця. Квадратне підборіддя, мужні вилиці, збите тіло, чорне волосся й синьо-біла шкіра, ніби в індуїстських богів. Міг би, на мою уяву, ще бути австралійцем. Містер-ідеальний лежав на койці за п'ятнадцять рупій десь посеред Делі та вмирав. Раптом мені по голові шарахнула палиця. Я обережно перевернувся — дідок таки доканючив свого й тепер сидів ледь не в позі лотоса на ліжку, притискаючи палицю, і всміхався. Звісно, дідок сидів у контровому світлі, що рясно лилося з величезних вікон у глибині коридору. А з правого боку на нього спадало «божественне світло» вікон під стелею. Але на секунду мені здалося, що й сам дідок випромінював сяйво. Він струсонув палицею на знак того, що досі чекав на мою відповідь. Я заблагав до цього напівбожевільного божка лікарняної палати: «пліііз, інгліш!» Але тут же отримав іще раз по голові. Я хотів був підвестися, аж раптом щось ізсередини запустило новий ланцюг блювання. Кров полилася з мене

разом із якимись темними згустками неприємного вигляду й запаху. А під ліжком виявився заздалегідь залишений таз саме для такого випадку. Я провалився до циклу своїх спазмів, спазми породжували нові спазми, і я ніяк не міг заспокоїти сейсмічність свого шлунку.

Коли мене припинило нудити, а почало лихоманити, з вікон було вже не біло-жовте денне світло, а насиченіше вечірнє, жовто-гаряче із вкрапленнями фіолетового й червоного. Температура завжди піднімається під вечір, так казала моя мама. Щоправда, згадка про неї принесла додаткові відтінки болю. Як би я хотів, щоб вона зараз узяла мене за руку, притисла до себе і сказала, що все буде добре, що я вдома, і швидко вона вже викликала. Мое бажання тепла маминих рук матеріалізувалося доволі специфічно. Спершу подумалося, що я вмер, а мамин образ мені допомагає пройти трансформацію з того, чим я був, у те, чим я стану. Але їй-богу, відчувалося, як по руці мене гладить тепла жіноча пошерхла рука. Розплющивши очі я побачив перед собою анорексичну, як смерть, Гіту, ту саму, що з'являлася в темно-синьому сарі. Сьогодні її сарі було криваво-червоним із золотими цятками-сонцями по всій тканині. Її темна шкіра буквально купалася в кривавому ореолі її одягу. Гіта гладила мене по моїй синюватій руці туди-сюди, а коли я розплющив очі, повторила своє фірмове: «Гарня шкіра, біля...білий бой, гарній бой...» Вона підняла на мене свій вугільний погляд. Якби не жовтуваті очні білки, ніхто б ніколи й не здогадався, де в цієї жінки, власне, очі. «Бой має піти, — раптом продовжила вона, не послаблюючи своєї тихомирної посмішки, — бой тут вмирати. Смерть бой, дуже жаль гарня шкіра.» І хоч мені було достоту спекотно в цьому представництві пекла на землі, я раптом похолов увесь, буквально увесь. Від маківки до п'ят мене пронизав холод і страх, я чув, як північний вітер

проморожує мочки моїх вух. «Що? Що ти сказала?» — спромігся я нарешті запитати. «Тікати, бой, швидко-швидко. Піти.» Цього моменту я перевів очі на старого діда, що лежав на своїй койці, але там уже нікого не було, а Гіта плавно піднялася й поплила у бік виходу. «Гіто!» — закричав я, наче вона мені була матір'ю, сестрою, коханою й дочкою одночасно. «Гіта ще прийде, а бой не буде вмирати. Це обіцянка,» — й Гіта простягла мені руку. Я простяг свою й потис її. Чи то я так ослаб, чи Гіта виявилася напрочуд сильною в рукостисканнях... «Проміс» — пробубонів я й подумав, що в таких потужних руках мені не страшно, на них можна покластися. Подумав і поринув до сну.

Перше, що мене вразило, коли я приїхав до Делі, це учасники дорожнього руху. Їх виявилось дещо більше, ніж мало бути, як я пам'ятаю з курсів водійства. Звісно, приємно, що немає цієї європейсько-американської херні правостороннього руху — ненавиджу їхню дурну звичку ходити неправильним боком вулиці. Але, коли по дорогах одночасно ходять люди, корови, їздять машини, триколісні тук-туки, скутери, обвішані індусами, й вантажівки, часто також обвішані індусами, дрібні ніштятки у вигляді правильного напрямку руху не рятують. Це повний хаос. Звісно, після подальшого ознайомлення з місцевими звичаями ти розумієш, що хаос цей цілком керований і дуже нагадує життя як таке, де все перетинається, спілітається в тугі джгутти ДНК, перемішується і виживає у взаємодії з тисячами, мільйонами таких самих структур. Відсутність світлофорів і повсякчасне гудіння різноманітних клаксонів мене теж на перших порах кидало в паніку, я втисся в сидіння таксі й не хотів приймати цей «дивовижний новий світ». Для мене все було надто: надто близько проїжджали люди на мопедах, вони залазили в усі шпарини поміж автомобілями, як таргани, ігноруючи прописну дистанцію безпеки. Надто

голосно, надто часто всі гуділи. Чому всі гуділи? Я тільки потім зрозумів, що так кожен учасник цього броунівського руху сповіщав, що він он там, цікавився в тебе під боком у сліпій зоні й скоро вилітатиме на зустрічну чи тобі під колеса й гудінням завчасно про це попереджає. Надто, все проявлялося надто, а надто надтими були корови. Вони бродили вулицями разом із людьми, адже далеко не всюди знайдуться тротуари.

Тож я був дуже щасливий, коли мене висадили в центрі, біля Мейн Базару, точніше, викинули, бо, пошнирявши між людей та автовок туди-сюди, водій так і не знайшов моєї адреси. Зате він хутко зауважив у машині винну падлу в моїй особі. Тож я змушений був пішки шукати свій гостел. Принаймні, таксист не вимагав із мене подвійної плати. Чи, можливо, вимагав, але я його не зрозумів? Зрештою, в кожного своя карма і свій шлях широкий — так мені казала одна йога-тичер з України. Ми добре спілкувалися, вона не любила росіян, я — британців. Людей все ж об'єднує ненависть. Поки йшов і крутив у руках роздруковану чорно-білу гугл-мапу з квадратними й прямокутними блоками будівель, я думав, що любов іще ніколи й нікого не об'єднувала і не приводила ні до чого хорошого. Але любов, як і демократія, — найкраще, що придумали люди.

Що саме видавало в мені загубленого туриста в нетрях найвідомішої і найбожевільнішої вулиці Делі? Похідний наплічник, синьо-біла шкіра, розгублений погляд, що бігав хаотичними розпізнавальними знаками? Аркуш А4 з видрукованою мапою в тремтячих руках? Що б це не було, воно привернуло його увагу. Й до мене підійшов молодий чоловік у чорному дешевому костюмі, білій сорочці, коротко підстрижений, набриолінений, з укладеною кучеряхою в якості чуба, як у молодого Френка Синатри. Погляд він мав розмазаний, наче не тримав концентрації ніколи чи був

завше під дією опіатів. «Давайте допоможемо знайти ваш готель, покажіть мені адресу», — він хотів подивитися її в моєму смартфоні, але я протягнув йому папірець А4. «А де ваш телефон?» — запитав хлопець десь мого віку, а може, навіть і молодший, і дістав з кишені свого смартфона, вводючи якісь літери й цифри до пошуковика. «В мене є тільки такий...» — дістав я з кишені свою пластикову моторолку з крихітним екраном. Індус дивився на мене так само, як люди в Будапешті чи Ірландії, округлюючи очі, сповнені недовіри. Моя дівчина теж так робила, висміюючи всі мої спроби детехнологізації. Вона не любила навіть овочів, що їх я сам виростив на балконі, й хижо уплітала, бризкаючи соком та слиною мені в лице, велетенські нітратні яблука з Туреччини. Все ж разом нас тримала ненависть, а ніяк не любов. Я хотів довести їй, що вона здохне раніше за мене від канцерогенів, Айкаса, фастфуду й Нетфліксу на ніч. А вона прагла довести, що я нікчемний хробак, який уявляє собі, що бореться із прогресом. Якби вона читала щось довше за пости у Твітері, то могла б обзивати мене Дон Кіхотом. Але вона не могла.

А між тим опіатний індус із зачіскою Френка Синатри уже стягував з мене наплічника, намагаючись щокраще допомогти. Я різко смикнувся, даючи зрозуміти, що подібної допомоги не потерплю. Я знав, що це могло бути одне з двох: або хлопець вимагатиме грошей за пророблену роботу по приходові до готелю, або він це робить і правда по доброті душевній, і з наплічником я теж його зрозумів неправильно. Але, ю невер ноу. От прямо невер. «Мене звати Нітін» — протягнув він мені руку для знайомства, зовсім не зауваживши моєї різкості й сиротонінового бадання в альфості. — «Йди за мною, зараз знайдемо твій готель». «Я — Дара» — проказав я, і ми потисли один одному руки. Руки Нітіна виявилися гладенькими й ніжними, наче

жіночі, вкриті легкою жировою плівкою. Я дибав за ним і все потирав об штани з огидою праву руку, намагаючись стерти з неї отой олійний шар Нітіна. За хвилин десять ми прийшли на місце.

І поки я розглядав гостел, розбомблений графіті, з нього вийшли дві дредасті дівчини й, осідлавши свої скутери, акаючи британськими акцентами загубилися серед натовпу людей. Нітін забрав із моєї руки мій телефон, розблокував, як умілий знавець старовини, записав номер свого й продзвонив сам собі з мого номера. Я здивовано подивився на запис «Містер Нітін». Містер то й містер. Тож містер Нітін побажав мені гарного заселення і сказав, що коли він мені буде потрібен, то варто лишень подзвонити.

Гостел — це завжди гостел, дешево й сердито, але з бонусами мультикультурного міксу. Внизу на рецепції, поки мене реєстрували, в мене відібрали паспорта, на що я дуже здивувався, хотів закотити скандал, але вирішив відкласти його на потім.

Кімната видалася просторою, з двома двоярусними ліжками. Шкода, вони не закривалися ніякими шторками, тож відгородитися від людей було неможливо. Благо, мені дісталася нижня койка, а згори ще ніхто не поселився, ліжка ж напроти займали двоє, які, зі слів дівчини на рецепції, доводилися родичами чи парою. Зараз окрім мене тут не було нікого. Тож я блискавично зайняв вільний душ, змив із себе десяток годин перельоту, перевдягнувся у щось подібне попередньому, тільки чисте: темну футболку, синій блайзер і чорні обрізані нижче коліна джинси. Після чого пішов на рецепцію влаштовувати скандал і повертати свій паспорт.

Це виявилося не так просто, як думалося. На рецепції англійською говорили з потугами, навіть я почав у ній плутатися. Якщо ж правильно зрозумів, то за ці півгодини

обживання в номері мій паспорт поклали до сейфу, котрий стояв у сусідньому кафе, і власник якого, що він єдиний мав від сейфу ключі, кудись вийшов. Та людина він дуже надійна, тож я не маю приводів для хвилювання. Повторив їм, щоб паспорт мені віддали негайно. Але непроникна дівчинка з бурштиновими очима усміхалася й тільки повторювала: «Це неможливо» і «Мені дуже шкода». Ще б їй не було шкода, вони фактично поцупили мого документа. Закипаючи від люті, я процідив крізь зуби — коли, мовляв, можна забрати паспорта? На що вона замислилась і відповіла: «Можливо, завтра.» Я насторожився. Дівчина шкірою зчитала мої панічні флюїди й додала: «Завтра власник повернеться.»

Злий і негативно заряджений, я вирішив, що сьогодні сходжу туристичними стежками, поїм скуштую вуличної їжі, заїм карі, зап'ю чилі і день сам собою пройде. А вже завтра заберу паспорта й піду назустріч справжнім історіям. Тут, в Індії, не могло нічого не ставатися, тут мала мені відкритися якщо не суть буття, то, принаймні, якась альтернатива дисертації із соціології та стосунків, збудованих на ненависті. Хоч якась.

Перед виходом я покрутив у руках телефона з єдиним потенційно корисним мені тут номером під кодовою назвою «Містер Нітін». Але дзвонити не став, а поклав телефона до кишені й пішов назустріч пригодам самотужки.

Мейн Базар у другій половині дня був ще хаотичнішим, ніж у першій. Затиснуті в рамки вулиці, строкатим натовпом проходили люди, корови, велорикші, проштовхувалися тук-туки. І навіть коли в людей вповзала широчезна вантажівка й здавалося, що «ти не пройдеш», — я, зуб даю, що чув тут неодноразово в собі гендельфський голос Єна Маккалена з його шекспірівською британськістю — люди розбігалися, вулиці міняли траєкторію, простір розширю-

вався й вантажівка, що везла вугілля, доїжджала, нікого не вбивши, до лавки продавця цього вугілля. Гадаю, що в Індії на дорогах, як і в квантовій механіці, діяли зовсім інші закони фізики.

Я їв пончики, вивалені в алюмінієвому чані з маслом, заїдав їх рисом з карі, запивав ласі. Молоді чоловіки на вулицях ходили чомусь зграйками, як вовки, в джинсах, яскравих кедах і бомперах зі шкірзаму. Набриолінене їхнє волосся, зухвалі укладки в стилі 80-х, хижі погляди у споконвічному пошуку жінок. Подекуди хтось із них звалював у своїх справах на раритетних повоєнних мотоциклах боберах, що їх ще треба заводити педалями. Не знаю як жінок, але мене заводили саме такі мотоцикли з напівпогляду, бо це передусім гарно.

Всі навколо щось хотіли від мене. Хтось хотів продати часникових коржів і курку-карі, хтось напарював сувеніри, хтось визивався поголити, хтось переспати, хтось у тридорога провезти на тук-туці, хтось, звісно, й просто розвести на гроші. Гурти жіночок фотографувалися зі мною на вулицях, дівчата сором'язливо позирали, зграйки дітей бігали слідом. Якщо ви білий, а ще краще британець й у вас дефіцит уваги, і вам ніколи вже не стати силебретіз, то вам до Індії. Тут вас любитимуть.

Але попри цей карколомний успіх серед місцевих, мені не вдалося проникнути в жодну шпарину життя поза туристичними магістралями. Все тільки на продаж, і крім їжі нічого в цьому не прозирало справжнього. Життя Делі не впускало мене в себе, і я відчував, що посеред найпрекраснішої оргії в світі я фізично не можу кінчити.

Муки відсутності пригодницького оргазму переросли на нудьгу. А туристичні путівники відправили мене в Акшардгам — найбільший у світі індуїстський храм. Мармуровий палац обіцявся постати видовищем, котре

не поступилося б величі й красі Тадж-Магалу. Я вирішив добратися на таксі, і вже коли ми приїхали, пробираючись через пекло дорожнього руху, виявилось, що саме сьогодні храм вихідний. Я перепитав у водія, чи той знав про це. Й водій із розвеселою впевненістю відповів, що знав. На зустрічне запитання, чому він мені про це не сказав, долинула абсолютно логічна відповідь: «Ви мене не питали. Але храм працюватиме завтра. Хочете, я привезу вас сюди завтра?» Щось мені підказувало, що тиснути пересічною європейською логікою немає сенсу, тут працюють інші коди та паролі, й вони мені поки ще невідомі. Тож я вирішив пробувати далі: «Ви привезете мене безплатно?» «Ні, сер, — легко й невимушено продовжував водій, — так само, як і сьогодні — за 500 рупій». Ось так у лоба вочевидь теж не працювало. «Ну хоч назад ти відвезеш мене безплатно, в якості компенсації?» — спробував я. «Ні, сер, назад я поїду вже за 600 рупій, ви ж бачили який трафік, дуже багато газу тратиться.» Ну що ж, логічно і заслужено. Я розплатився з водієм і пішов собі пішки шукати метро.

В далині, як міраж, тремтів у розпеченому повітрі Акшардгам, але я не міг туди потрапити, як не міг розкусити місцеві закони буття. Мене це виводило з себе. Тут вирувало стільки життя — воно ходило, спало, їло прямо на вулицях, а я перебував наче крізь вітрину від нього. Зате надибав шматок тротуару, що був викладений поряд траси з небезпечно-хаотичним рухом. Цей шматок, здавалося, абсолютно не потрібен нікому, хібащо мені, аби спокійно дійти й помислити до наступного перехрестя. А ще тут розклалися на яскравих клаптевих ковдрах жінка в жовтому сарі та двійко її дітей. Жінка готувала дітей до сну і щось їм розповідала. Й не було в цьому нічого особливого, просто сім'я вкладається спати на тротуарі посеред дорожньої розв'язки. Я жадібно розглядав їх, і жінка

між ділом спитала в мене, чи містер не дасть їй грошей. І хоч мені здається, вона й не чекала на відповідь, я, все ж вихований на європейських цінностях, вдостоїв її відповіддю, що, на жаль, ні. І вже ззаду долинуло те, що я вже десь чув: «Можливо, завтра.» «Так, — підхопив я — завтра, можливо, завтра.» Я так і не зрозумів, кого вона рятувала цією фразою, себе чи мене?

Проїхавши на метро, а потім пішки дійшовши до гостела, я почувався втомленим, голодним і розчарованим. Прямо як в дитинстві, коли батько вчив мене їсти краба-паука. Після годинного двобою з кусачками й міріадами тонких лапок волохатого й марного шматка хітину я був так само стомлений, голодний і розчарований, як і зараз.

На рецепції мене чекала все та ж дівчина, у якої я про всяк випадок перепитав про свій паспорт, але почув невблаганну відповідь: «Завтра.» Завтра, то й завтра. А сьогодні на мене чекала ніч по сусідству з невмілими спробами португальської чи аргентинської пари замаскувати свій неоковирний і невігадливий секс під простирадлом на верхній койці напроти. Взагалі, ці безглузді рухи тіла вимагали занадто багато енергії, тож я завжди зважував усі за й проти. Єдиною жінкою, яку я трахав з особливими зусиллями й ненавидів до глибини її капіталістичної душі, була моя дівчина. Тож я став думати про неї. Уявляв, як вона зараз злиться, як розкидає речі по своєму помешканню, де я з нею жив. Як викидає мої книжки, як складає громоподібні полум'яні промови, суть яких зводиться до єдиного: «щоб я здох і горів у пеклі». Я уявляв, як вона намагається мені додзвонитися, щоб залити ці вербальні міазми до моїх вух... І на моменті, коли я дійшов у своїй уяві до того, як вона не може мені додзвонитися, бо я викинув сім-картку, і мій індійський номер знав хіба що містер Нітін, я потягнувся рукою до свого члена. Він стояв

якісно й потужно. Як і мої сусіди, я спробував приховати свої дії під тонкими жовто-білими простирадлами. Але зрештою щось у мені переломилося — я все уявляв, як вона кричить і б'є телефона, як розбиває його об стіну, як складає наново лишень для того, щоб спробувати ще раз додзвонитися мені і знову розбити. Я пришвидшив рухи правої руки — не вистачало вологи, тож я смачно плюнув собі на долоню, наче розмазував той плювок по її обличчю. Ковзання по ніжній плоті стало гладеньким і приємним.

Далі я уявляв, як моя дівчина з подвійним іменем Анна-Марія здичавілою твариною носилася по квартирі, збираючи й викидаючи мої речі з вікна. Простирадло геть злізло із мене, схоже, я стогнав уголос, періодично підхаркуючи собі на руку й шумно ковзаючи по члену. Натомість вовтуження на ліжку навпроти притихло, ніби вони причаїлися під простирадлом і вичікували, який то буде в мене фінал? Від цього фіналу залежали долі королівств, кінчить чи не кінчить Дара, принц Ірландії? Й коли уявлювана Анна-Марія нарешті розплакалася від безсилля, що не може покрити мене добірною лайкою чи хоча б розчавити мені яечка своїм мініатюрним підбором, я кінчив. Королівства можуть спати спокійно, тепер усе буде добре, долю світу врятовано, мільярди можуть солодко спати, а з ними і я, з ними і я.

Коли я прокинувся, то зауважив, що спав, як у найкращих фільмах Пазоліні — голий, розкритий, як грецький бог або грецький горіх — неважливо. А от моїх двох сусідів вже здуло з кімнати. За сніданком я помітив двох, вони сиділи подалі від мене й лячно позиркували в мій бік. Це була якась зовсім юна пара наляканих дітей років 15-16-ти. Дівчинка геть білошкіра, з блакитними очима, білим волоссям, білими бровами, щось звиродніле прозирало в ній — така краса, яку легко сплутати з потворністю. А роз-

чавлені дитячі губи на півобличчя чомусь підштовхували надавати по них ляпасів. Я й не помітив, з яких пір став таким агресивним. Раніше вся моя лють виливалася лише на одну людину, на Анну-Марію, але тепер її немає поряд, і я вже готовий розпустити руки в бік невідомої наляканої дівчинки-альбіноса. Хлопчик же був утіленням мрій якого-небудь Альмодовара. Разючий контраст між білою шкірою й чорними широкими бровами, вугільними густими віями та неслухняною шапкою кучерявого волосся створювали абсолютно янгольський образ хлопця 16-ти років. Через моє безцеремонне розглядання дівчинка рвійно відвела свій погляд, у якому змішалися огида й страх. Ну а хлопчик раптом підвівся й підійшов до мого столу. Він дивився на мене зі злістю, в його очах палало полум'я праведного гніву. Я не розумів, що тут відбувається, чого цим дітям від мене потрібно, тож сидів спокійно й наминав свій ізраїльський сніданок — омлет-карі з гумусом, лавашем та купою трав і дивився в його гнівні прекрасні очі. «Я люблю її! Ясно вам?!» — нарешті випалив хлопець. «Ясно», — повторив я. «Ви покидьок!» — випалив хлопець іще. Я усвідомлював, що на це твердження відповідати сенсу немає, воно, власне, й не потребує відповіді. Я просто сидів, статечно жував свій лаваш і дивився, майже не кліпаючи, на нього. «Ви більше так не зробіте», — вже менш упевнено додав він. Я так і не зрозумів, хлопчина запитує, чи продовжує стверджувати? Але на всяк випадок вирішив погодитися. Тож я просто сказав: «Ок». Хлопець іще постояв трохи, а потім повернувся за свій столик. Він узяв дівчинку ніжно за руку, а коли вона повернула до нього своє вибілене мармурове лице, її очі виявилися спухлими й червоними від сліз. І тут я второпав, це й були мої сусіди по кімнаті. А їхні вчорашні силування, то не місіонерський нудний секс дорослих людей, а чуттєвий перший досвід

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.